

Interview met Ad Polak

Wie ben je?

Mijn naam is Ad Polak, geboren in 1958 in Hoogvliet, ten zuiden van Rotterdam. Mijn ouders kwamen uit Rhoon en Spijkenisse, kleine plaatsjes daar in de buurt. Ik ben in Hoogvliet opgegroeid, ging daar naar de lagere school en vervolgens naar de middelbare school in Rotterdam.

Hoe was je jeugd?

Ik kijk met veel plezier terug op mijn jeugd. Mijn vader was vertegenwoordiger in vruchtbomen en zaden. Dat betekende dat hij vaak door het hele land reisde – soms mocht ik mee, wat ik als kind erg leuk vond. Ook zijn mijn ouders nog een groentezaak begonnen waar mijn moeder als medewerker ging werken. Zij werd daar heel blij en gelukkig van.

Wat deed je na de middelbare school?

De middelbare school vond ik eerlijk gezegd saai. Na verschillende baantjes en mijn dienstdienst bij de marine, waar ik veertien maanden diende op de Hr. Ms. De Ruyter, besloot ik een koksopleiding te volgen in Groningen. Die opleiding vond ik fantastisch, ik ben uiteindelijk chef-kok geworden.

Vertel eens over je carrière als kok.

Ik begon in Jazzcafé Dizzy in Rotterdam, daarna ging ik de catering in, onder andere voor speelfilms, waaronder een project van de Britse regisseur Peter Greenaway. Dat was bijzonder leuk. Vervolgens werkte ik in het Okura Hotel in Amsterdam, een unieke ervaring. Daarna werkte ik in verschillende restaurants in Amsterdam, zoals Tartufo, Brasserie 404 en andere.

En hoe kwam je van kok tot docent?

Toen ik rond mijn dertigste mijn vrouw ontmoette, realiseerde ik me dat ik niet mijn hele leven kok wilde blijven. Ik ben toen een hbo-opleiding tot docent gaan volgen, en tot mijn verbazing ging dat me erg gemakkelijk af. Uiteindelijk ben ik ook nog onderwijskunde gaan studeren aan de universiteit, totdat mijn gezondheid me vroeg het wat rustiger aan te doen.

Hoe heb je je vrouw ontmoet?

In Café Helmers, net voordat ik een vijf maanden durende reis zou maken als kok op een klein cruiseschip van SNP Natuurreizen naar Zuid-Amerika. Ik nodigde haar uit om halverwege de reis aan boord te stappen – in Trinidad en Tobago – en daar sloeg de vonk echt over. Sindsdien zijn we samen.

Wat voor reizen heb je nog meer gemaakt?

Naast Zuid-Amerika ben ik twee keer naar Spitsbergen geweest, ook weer als kok. Eerst op een expeditie boot, later op de grote zeilboot, De Noorderlicht. Als kok op zo'n schip moet je voor vijf maanden vooruitplannen, zelf brood bakken, en met beperkte middelen gevarieerde maaltijden maken. Een uitdaging, maar ontzettend mooi om te doen.

En toen?

Na die periode ben ik me gaan toeleggen op het onderwijs. Ik werd docent, kreeg kinderen, ben in Amsterdam blijven wonen, een stad waar ik me direct thuis voelde.

Heb je andere passies of hobby's?

Zeker! Ik heb in een koor gezongen als tenor en in het Concertgebouw opgetreden. Ik bridge al negen jaar, klaverjas op maandag, en bezoek regelmatig theater, musea en concerten. Ik houd van klassieke muziek, maar ook van jazz en pop. Verder kook ik nog elke dag, meestal gezond en met verse ingrediënten. Koken is en blijft een passie.

Je hebt een spierziekte. Hoe ga je daarmee om?

Op mijn 34e werd vastgesteld dat ik spierdystrofie heb. Pas twee jaar geleden kwam ik in een rolstoel terecht. Het verloop is traag, maar het is progressief. Toch leef ik positief. Ik blijf actief, heb een goed sociaal leven, en probeer me te richten op wat wél kan. Dat is mijn manier om ermee om te gaan. Pijn is er soms, vooral bij overbelasting, maar ik leer ermee leven.

Wat betekent de bridgeclub voor je?

De bridgeclub is een belangrijk sociaal anker. Het is goed voor m'n hoofd, voor contact en plezier. Er zijn veel mensen met hun eigen verhaal en fysieke uitdagingen, maar bijna iedereen straalt iets positiefs uit. Dat is inspirerend.

Heb je aanbevelingen voor de club?

De toegankelijkheid van het clubgebouw kan beter. Er is veel gesproken over een aangepast toilet, helaas niet gelukt. Dat is jammer, want er zijn meer leden voor wie dit belangrijk is. Verder is het een geweldige club met fijne mensen, waar ik graag kom.

Tot slot: wat maakt Amsterdam voor jou bijzonder?

Kijk om je heen. Het uitzicht, de levendigheid, de cultuur. Amsterdam voelt als thuis. Een plek vol historie, verhalen, kunst en energie. En ja, ook een plek waar ik mijn leven heb opgebouwd – met mijn lieve vrouw, kinderen, kleinkinderen, werk en vrienden. Het is goed zo.

